

anden Side være, jeg for min Del vil ikke sige en absolut forfæstelig Anomali, men det vilde være noget ganske Bysynderligt; dette Særegne tog det ærede Medlem ei videre Hensyn til. Naar man nu ikke i denne Henseende fandt, at det Særegne frembyd en uoverligelig Bankelighed, kan jeg ikke rigtig gjøre mig fortrolig med, at ved en partiel Reform som den, hvormed vi her have at gjøre, det andet Hensyn skulde være afgjørende, vi kunne jo dog ikke her tage hele Særetsproessen for os. At imidlertid den Maade, hvorpaa den omtalte Paragraf er affattet, fortjener nærmere Overveielse, erkjender jeg saameget mere som jeg selv netop vil fremhæve et andet Punkt, som jeg tror maa komme under Overveielse. Vi have i Udvalget angaaende det andet Lovforslag haat særlig Opfordring til at overveie Forholdet mellem disse to Lovforslag, og Resultatet af denne Overveielse foreligger i to Ændringsforslag med Hensyn til det andet Lovforslag; men jeg tror, at der er et Forhold, som, hvis man erkjender det rigtigt, at det tages under nøiere Betragtning, naturligen vil fremfalde Ændringsforslag til nærværende Lovforslag. Der kan nemlig være Sager, som reise sig af Overtrædelser af den anden Lov, Sager, ved hvilke der ikke har fundet nogen Spølykke Sted, og som derfor ikke ville falde ind under den nye Særet, som dette Lovforslag er affattet, men som turde egne sig til at behandles paa den Maade, som nu maatte blive foreskrevet i § 8, ligesaa vel som de Tilfælde, der findes omtalt i nærværende Lovforslag om Spølykker. Jeg skulde derfor henstille til den høitærede Minister, om han ikke erkjender, at der kunde være Grund til at give det her foreliggende Lovforslag en Tillægsbestemmelse, som ubvidebe — lad mig nu foreløbig forudsætte, at vi beholde disse Spøretter, som Forslaget ordner dem — de nye Spøretters Competence paa en saadan Maade, at de ogsaa kom til at behandle de Sager for Overtrædelser af den anden Lov, der overhovedet egne sig til en lignende Behandling, selv om der ikke havde fundet nogen Spølykke Sted. Den gjensidige Forbindelse imellem disse to Love fremfalder overhovedet en almindeligere Betragtning, som jeg derfor vil tillade mig at nævne, og det er den, at det turde vise sig ved disse to Love, ligesom det maaste ogsaa har viist sig ved forskellige andre Love, at det vistnok vilde være naturligt, at saadanne Love, som vedrørte mere end eet Ministerium, ikke bleve forelagte af een Minister alene, men af to eller flere Ministre, hvem de vedkomme, i Forening; det vilde for Lovgivningsmagten i det Hele vistnok kunne være hensigtsmæssigt, at saadanne nøie forbundne Materier bleve samlede til Bearbeidelse i een Lov. Jeg tror, at det vilde have været ganske naturligt, og i flere Henseender heldigt, om den af Indenrigsministeren forelagte Lov, som ogsaa staaar

paa Dagsordenen idag, og den Lov, som nu foreligger til Behandling gennem en Bearbeidelse fra Justitsministeriets Side, havde været een Lov, som var bleven forberedt og forelagt af begge Ministre i Forening. Det Sammenhæng, mellem forskellige Ministeres Lovforslag, som her er traadt temmelig stærkt frem, kan jo ogsaa møde i andre Tilfælde paa Grund af Competenceforholdet imellem Ministerierne; selv om dette maatte være ordnet mere rationelt, end det er hos os, saa kunde det jo meget let hændes, at en Sag vilde vinde ved en saadan samlet Bearbeidelse og Forelæggelse, ligesom Rigsdagen og vilde være noget friere stillet i det Enkelte, end den nu er. Sagen er jo den, at man nu nødes til at tage sig temmelig stor Frihed med Hensyn til dette Forhold, naar Regjeringen ingen Indsigelse gjør, og det saa meget mere, som Regjeringen selv viser Veien i saa Henseende. Man hæver jo f. Ex. gennem den Lov, som skal udgaa gennem Indenrigsministeriet, Bestemmelser i Love, som ere vedtagne ifølge Forslag fra og kontratsignerede af Justitsministeriet. Dette er i og for sig i Formen fuldstændig berettiget, da Lovgivningsmagten jo staaar over den imellem de enkelte Ministre vedtagne Forretningsfordeling; men det er dog i Virkeligheden mindre hensigtsmæssigt, og jeg tror, at det vilde være heldigt, hvis de flere vedkommende Ministre efter nærmere Overveielse i virkelig sammenhængende Sager vilde overveie, om de ikke gavne de Sagen bedst ved i Forening at bearbeide og forelægge saadanne Lovforslag under Et.

Wagen: Jeg vil blot tillade mig at bemærke, at det sidste ærede Medlem, som det forekommer mig, nok fremhævede en Indvending, som jeg havde gjort, nemlig angaaende den forskellige Sammensætning af Underretterne og Overretterne; men der er en anden Indvending, som jeg ogsaa tillod mig at fremhæve, og som det forekommer mig, at det ærede Medlem ikke gif ind paa, det var om den forskellige Sammensætning af selve de Underretter, som paaktjende Spøagerne. Alkurate det samme Spørgsmaal kan foreligge i en civil Sag for den ene Ret og i en kriminel Sag for den anden Ret. Den Ret, som skal paaktjende det civile Spørgsmaal, faar ikke nogen sagkyndig Medhjælp, men den Ret, som skal paaktjende Strafspørgsmaalet, faar det derimod. Der var, som det fremhævedes af mig, mindre Nødvendighed herfor i det sidste Tilfælde, thi der siger Loven, at man kan faae Sagen henvist til den Ret, som har det sagkyndige Element. Den Anomali bliver ikke hævet, saalænge man beholder disse Spøretter, som kun skulle paaktjende enkelte af de Sager, som man i Almindelighed kalder Spøager. Sagkundskaben er kun tilstede i enkelte Tilfælde, hvor den kan behøves, men ikke i Almindelighed. Derimod vil man faae Lighed, naar man i alle Tilfælde giver